

Hoofdstuk 1

Hard, onverstaanbaar gevloek kwam Naomi tegemoet bij het binnengaan van de galerie. Dat moest Janos zijn. Alleen hij kon zo tekeergaan in het Grieks. Janos had een kort lontje. Gespannen liep Naomi verder. Vandaag was het de opening van een nieuwe expositie. Het had hier vol moeten staan met belangstellenden. Was er iets verkeerd gegaan?

'Janos,' riep ze, hem op die manier waarschuwend dat ze eraan kwam.

Nog meer getier en gescheld volgde en kwam haar richting uit. Een licht getinte man met rode blossen van woede op zijn wangen kwam op haar toegelopen. Handen gebald tot vuisten, vonkende donkere ogen. 'Ze doet het weer.' Gevolgd door nog een krachtterm.

Als Janos kwaad was, werd zijn accent sterker. Zijn halflange zwarte haar hing verwilderd voor zijn ogen. Met een geïrriteerd gebaar streek hij de golvende lokken naar achteren waardoor het nog wilder kwam te zitten.

Een zwarte leeuw, zo stond hij voor haar. Gekleed in een strak zwart hemd en dito spijkerbroek zag hij er indrukwekkend uit met stevige armen en een gespierde schouderpartij. Ieder ander was vast op de loop gegaan.

Naomi liep naar hem toe. Zij kende haar vriend goed genoeg om te weten dat hij geen vlieg kwaad zou doen. Veel geschreeuw, weinig wol. 'Wat is er aan de hand? Wie heeft wat gedaan?' wilde ze weten.

'Jouw moeder heeft een papier opgehangen bij de ingang, dat de expositie is gecancelld wegens wateroverlast.'

'Dat meen je niet,' mompelde Naomi. Aangezien ze via de achteringang was binnengekomen, had ze dat gemist.

Janos hield zijn vuist omhoog met daarin een verkreukeld wit vel. Hij liet het op de grond vallen zodat Naomi zich moest bukken om het op te rapen. Ze streek het glad op haar been.

De expositie van kunstschilder Janos Kantoras is gecancelld wegens wateroverlast. Het stond er echt. 'Hoe weet je zo zeker dat mijn moeder het daar heeft opgehangen? Waarom zou ze dat doen? Wat heeft het voor zin om jouw expositie te saboteren?'

'Moet je dat nog vragen? Ze haat mij!' Die uitspraak werd gevolgd door een Griekse woordenstroom waarvan Naomi niets verstond. Ondanks dat hun relatie al weer tweeënhalfjaar een feit was, kwam zij niet veel verder dan wat korte zinnen en algemene woorden.

'Janos, alsjeblieft, kalmeer een beetje. Het papier is nu weg. Er komen vast nog mensen.'

'Denk je? Het hing er al een poosje voordat ik erachter kwam. Omdat het opvallend rustig bleef en mensen die hadden toegezegd te komen wegbleven, ging ik buiten kijken.' Hij draaide zich om en beende met grote passen terug naar de expositieruimte.

Naomi kon niets anders doen dan hem volgen en hopen dat er inderdaad nog mensen kwamen. Zonder publiek had een expositie geen enkele zin. Bovendien waren er

journalisten uitgenodigd, wist ze. Als zij wegbleven vanwege dat lullige papier kreeg hij nog minder publiciteit.

Misschien hielp het om wat rond te bellen en op een andere manier gasten te ronselen, dat kon vast geen kwaad. Ze ging naar buiten en pakte een telefoon uit haar handtas.

Een kwartiertje later had ze de zekerheid dat er een aantal mensen kwamen die op hun buurt weer anderen zouden waarschuwen. Waar een uitgebreid vriendennetwerk op Facebook al niet goed voor was. Met een zelfverzekerde glimlach op haar gezicht ging ze op zoek naar Janos.

'Er komt publiek,' begon ze.

'Het zal wel. De buurman zeker,' mompelde hij. Nog altijd was hij onverminderd kwaad.

Het had geen zin tegen hem in te gaan. Als Janos zo was, drong al het andere...